

DRUDE

HELENE FRANCH

Roman ♦ *Gutkind*

Helene Franchs debutroman er magisk, spirende og isnende kold

Skrevet af Matilde Jelbo Bruun • 6. juni 2026

Drude – Helene Franch – Roman – Gutkind – 22. maj 2026

Helene Franchs foruroligende debutroman *Drude* (2026) fortælles i tredjeperson, men arbejder nært og legende med dens protagonist Drudes syvårige sind, og er tro mod alle de logikker, der hertil følger. Det vil sige, at når mor siger “*Nat, nat,*” forstår hun ikke det, Drude forstår: “at det ene nat [opløser] det andet, som hvis man krydsede fingre på begge hænder.” Det er netop disse kausaliteter, der gør romanen så underfundig og lader teksten blive et sted, hvor barnets magi kan få lov at diktere.

En vise

Teksten bløder allerede ud af sin form fra start med en (vugge)vise

placeret før kapiteloversigten. Med konsekvente enderim som “port” og “gjort” samt “spinder” og “minder”, kan jeg ikke lade være med at tænke på de højt elskede godnatsange *Solen er så rød mor* og *Elefantens vuggeviser*. Læs selv, første verslinje: ”*Sov sødt, sov sødt, din døsiges nød, / snart slikker solen haven rød.*”

Da jeg har vandret rundt i mormor og morfars store, mørke hus med Drude i et godt stykke tid, forstår jeg, at visen er et frø. Et frø, der vokser, i takt med at jeg bliver lullet længere og længere ind i Drudes verden. Visen bliver i højere grad mere indlysende og umiddelbar som siderne vendes, indtil den til sidst også fremstår som en skarp og akkurat formidling af bogen. Nøjagtig og tekstnær, fordi den netop er skrevet efter Drudes helt egne logikker. Visen får da også til slut et navn: Frøets vise.

Yaril, pigen og garderobeskabet

Hjemme hos mormor og morfar lugter der sødligt af ”varmt tis og røg”, og de lyseblå gardiner er altid trukket for. Ølkapsler flyder, og stilheden ligger som et tungt tæppe. Selv møblerne ”står så stille, at de nærmest dirrer.” “Moffe” sover næsten døgnet rundt inde på Skaftet bag en låst dør. Ham gælder det om ikke at komme til at vække. Så Drude gemmer sig. Hun lister rundt i det store hus og forsøger at gøre så lidt væsen af sig som muligt. Hun udfylder stregerne i stykker af køkkenrulle med blå kuglepen, kradser huller i tapetet og ser *Narnia* på VHS. Og så gemmer hun sig i et garderobeskab, hvor ”Et par skyggeagtige hænder [pludselig] strækker sig frem mod hende”, og hun tumler ind i en sneklædt parallelverden.

Garderobeskabet bliver et vendepunkt for romanen. Her præsenteres læseren for alvor for Drudes virkelighed: Vi får lov til at møde en pige,

der midt om natten banker på døren og som bærer på "Fine, bløde Yaril". Yaril, "en hundelignende skikkelse med grågennemsigtig pels og store sorte øjne", der omkring halsen har en krans af pels, og som altid ligger i hjørnet af Drudes børneværelse med snuden presset ned mod gulvet. Jeg kan ikke undgå at tænke på Aslan: den kærlige og viseløve fra den sneklædte side af garderobeskabet i *Narnia*.

Yaril er skabt af nattens skygger, og også pigen virker til at være af samme stof. I hvert fald viskes omridset af pigens skikkelse ud bag ved hoveddøren, når Drude tænder for lyset. Jeg får lyst til at citere fra Frøets vise igen: "*En skygge, der danser let på din kind, / kan blive din ven, hvis du lukker den ind.*" Både Yaril og pigen ankommer våde, og Drude tænker på, om de mon kommer fra et sted med sne. Jeg tænker på, om Drude befinder sig i garderobeskabet, eller om garderobeskabet er på besøg hos hende. Grænserne er utydelige; mellem mormor og morfars hus og en parallel, sneklædt garderobeskabsverden. Jeg er påpasselig med også at skrive mellem fantasi og virkelighed. For det hele er vel virkelighed, om end det så blot er Drudes (og læserens, må vi forstå). Yaril findes. Pigen findes. Frøet findes.

Drudefoden

Det er en sand fornøjelse at gå på opdagelse i de forskellige referencer, som Franch planter. De snor sig ind i tekstens logikker og bliver til naturligheder. Det gælder ikke kun garderobeskabet, men eksempelvis også da Drude ridser en drudefod (også kaldet et marekors) i vindueskarmen: "Hun har lært at lave to trekanter ovenpå hinanden. En for mor og en for Drude. Omkring trekanten tegner hun en cirkel. Cirkler er gode og passer på det, der er indeni.". Øjeblikket er ømt. Hos

mormor og morfar kan Drude ikke finde trøst, så hun ridser en stjerne og en cirkel, der som bekendt (men nok ikke Drude bekendt) beskytter mod mareridt og ondskab. Samtidigt løber det koldt ned af ryggen på mig, for Drudes navn begynder her for alvor at skurre. Ifølge tysk folketro er en Drude nemlig et ondsindet drømmevæsen, der plager de sovende ved at trykke dem eller sætte sig på deres bryst. Nu er også dette frø plantet. Det spirer i hvert fald hos mig.

[Vis mere info](#)

6. juni 2026

Kategorier: [Anmeldelser](#), [Litteratur](#)

Skrevet af [Matilde Jelbo Bruun](#)

Hjemmesiden er lavet i samarbejde med [Hilsen IT](#)